

те, да ѹдете на влката, и да мъ рече, да мти йса Хртата заповеде, да закопате ѿвой човекъ на място честно, оу ѹтрш казали стражи на влката, и потражили, и влка ѿишевъ при градската вратата съсъ попове и съсъ човеци многъ, и видели тѣло покрыено съсъ порфира, ѩо никой не видял, какъ неож, се чудиле защо видели глава на тѣлото прилепено, и тогава вѣровали, ѩо имъ рекле вратарите, и го закопале не какъ харамия, ами какъ мъченикъ, съсъ голема честъ, въ славъ Господи и Богоматери, аминъ.

О ходилъ нѣкоемъ, егоже наказа Гдъ въ сей жизнни нешастной смртю,

ЧУДО 52.

По Садонии имало єдени члвѣкъ золъ, лошъ, на сите ходи билъ горбъ, ѿщѣ и ѿвѣлъ безъ зазоръ и за ко нещо ѿще и клене, єдени денъ съсъ книги излагабилъ сите пари, ѩо ималъ оу сеke, се разсердилъ, и фаналъ да ѿще: ѿвѣлъ и ходилъ и Хртата; а тие, кои слышале си затинате оушите, да не слышатъ: а онъ фаналъ, да ходи и прета Еца, ѩо не може, да трѣпи си нѣзинъ, и го наказалъ и невидимъ, съсъ мечъ и ѿвѣрналъ. Падналъ на землю, и викалъ жалостни: Зло ме найде мене сиромаха, това изрече и оумрелъ, а душата мъ зенели дѣволи оу вѣчна мѣка, а снагата мъ соблѣклъ, видѣли, многъ кръвъ текла и наше го разсеченъ грѣди и мешината, и мъ се видѣли и чревата, и се собрале многъ човеци, да видатъ такова жалостно видѣніе, притръжали єдени неговъ прѣтель, да го види, и на путь какъ трѣталъ, скрѣталъ сѣнка какъ човекъ, и мъ говори: Йсамъ твой роднинъ, шогамъ сега ѿвой часъ